

фове и на теолозите, и на светските учени“ [644]. **ТОЙ ПЛАЩА ЩЕДРО ЗА НАХОДКИТЕ.** И те се стичат към него отвсякъде. Самият Петрарка прави няколко важни открития. През уж 1333 г. открива в Лиеж две неизвестни до този момент речи на Цицерон. През уж 1334 г. във Верона намира писма на Цицерон до Атик, Квинт и Брут [927], [644]. Щепомним, че според средновековните легенди **ЦИЦЕРОН БИЛ РИЦАР И ТРУБАДУР**, вж. по-горе.

„Петрарка има причини да смята, че именно той е **ВЪЗРОДИЛ** интереса на Европа към философията и публицистиката на великия римски оратор“ [927], с. 87–88. Петрарка пише: „Щом видя манастир, веднага се запътвам натам с надеждата да открия някакви произведения от Цицерон.“ Ето например странната история за „намирането“ на загубеното съчинение „De Gloria“ на Цицерон. Петрарка съобщава, че бил открил този безценен ръкопис, но го дал за малко на стария си приятел Конвеневоле. А той пък го **ЗАГУБИЛ**.

Днес пишат с патос за дейността на Петрарка: „Всъщност той подхваща първия от онези славни походи, които ни обогатяват с откритията си, предприети от по-късните хуманисти, тръгнали подобно на Колумб да пътешестват... в търсене на изгризани от плъховете пергаменти“ [644]. Петрарка уж открил писмата на Цицерон в библиотеката на капитула във Верона. А преди Петрарка **НИКОЙ ПРЕДСТАВА СИ НЯМАЛ** за съществуването на тези произведения. Но, кой знае защо, **ПЕТРАРКА НЕ ПРИТЕЖАВАЛ ОРИГИНАЛА ИМ, ТА ПРЕДСТАВИЛ КОПИЯТА.**

Р. Н. Хлодовски пише: „Петрарка е роден филолог. Той първи почва да изучава произведенията на древноримските поети, да съпоставя различни копия и да търси информация от гранични исторически науки... Именно филологът Петрарка разрушава средновековната легенда за Вергилий – магьосника и вълшебника, открива в „Енеида“ редица анахронизми, отнема няколко произведения от Сенека, приписани му през средните векове, и доказва апокрифния характер на писмата от Цезар и Нерон, което в средата на XIV в. изиграва **НЕМАЛКА ПОЛИТИЧЕСКА РОЛЯ, ПОНЕЖЕ ВЪЗ ОСНОВА НА ТЕЗИ ПИСМА ИМПЕРИЯТА ОПРАВДАВА ПРЕТЕНЦИИТЕ СИ ВЪРХУ ТЕРИТОРИЯТА НА АВСТРИЯ**“ [927], с. 88–89.

Ето че най-после пред нас се разкриха действително важните мотиви, от които се ръководят Петрарка и неговата „археологична дейност“. Както ни обясниха току-що – **МОТИВИТЕ СА ПОЛИТИЧЕСКИ.** Неведнъж сме забелязвали и в най-новата епоха „науката“ да издирва доказателства за една или друга историческа поръчка. В тези случаи не става дума за хронология. Но днес, когато действащите лица вече не са на сцената, ние наново